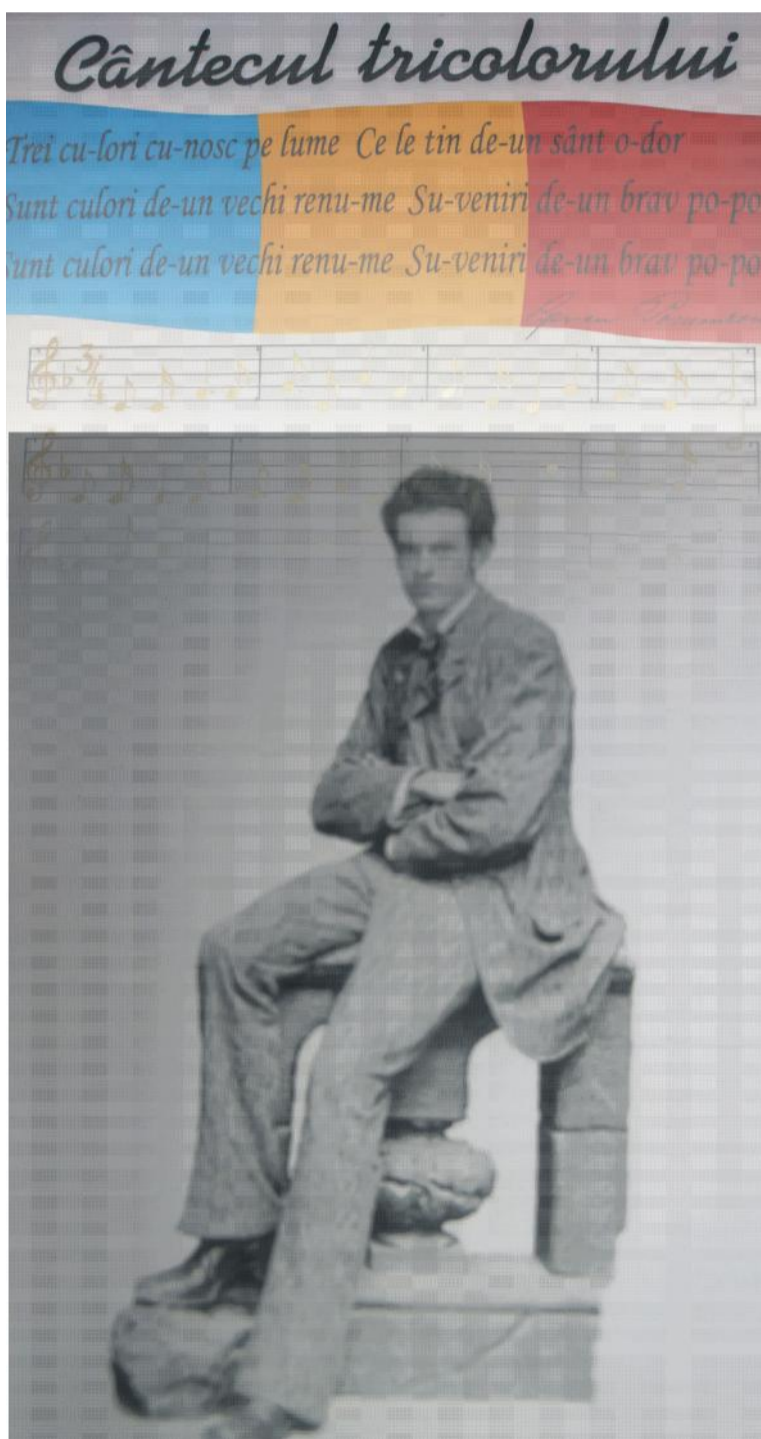

Un proiect coordonat de:

 Centrul Cultural
REDUTA, Brașov

 Asociația pentru cercetare
și educație "Henri Coandă"

 Revistă publicată sub egida Uniunii Scriitorilor din
România, filiala Brașov

Trebuia să le vorbesc studenților mei despre comunicarea interculturală. Și m-am întrebat: Ce știu studenții că înseamnă cultura? Ce știu ei despre comunitate, despre familie? I-am rugat să construiască scheletul propriei lor genealogii: numele, data și locul nașterii pentru fiecare dintre ei, părinții și bunicii lor. Și, din 90 de studenți, am aflat cu surprindere că doar unul putuse să adune, din memorie, toate datele. În rest... Păi, m-am întrebat, cum poți vorbi despre cultură câtă vreme nu știi care îți sunt rădăcinile? Cum poți vorbi, sub tăiosul vânt al globalizării, despre comunicarea interculturală câtă vreme fundamentarea propriei tale zestre culturale e șubredă? Dar ce știu eu despre propria mea familie? Știam că se trage dintr-un sat dintre obcini, Breaza, și că satul acela, departe de civilizație, nu putea să ofere nimic spectaculos săpând pe fir genealogic. Știam că doi dintre bunicii mei trecuseră Prislopul, venind în Bucovina din Maramureș, ceea ce însemna că rădăcinile mele se găsesc în două regiuni ce au format cândva (până prin secolul al XVI-lea) un corp comun, inclusiv la nivel lingvistic (lingviștii A. Turculeț și G. Ivănescu susțin existența graiului comun maramureșeano-câmpulungean). Informația că Mihai Eminescu ar fi fost găzduit de străbunicul meu, Toader Nichiforean (Fl. Rariște, 1965; I. Cosmeci, 2004), contestată ulterior (I. Drăgușanul, 2011), m-a întors din drumul supozițiilor. Apoi o fascinantă descoperire în casa care i-a aparținut străbunicului, grinda-meșter cu o inscripție cu caractere slavone, mi-a răsturnat definitiv perspectiva. Nu știam nici eu nimic despre propria-mi familie. Grinda (expusă la Muzeul „Ciprian Porumbescu” din Stupca), era încrustată astfel: „Această casă a fost construită de harnicii gospodari Ioan și Maria Golembiowski, soția lui, în august 1841”. Nimeni alții decât unchiul și mătușa lui Iraclie Golembiowski, tatăl marelui compozitor Ciprian Porumbescu. A fost suficient să îmi explic de

Cultura începe întotdeauna cu familia...

Adrian Lesenciuc

ce calea cea mai scurtă spre cultură e familia și cea spre universalitate e cultura proprie. Am înțeles, totodată, și ce înseamnă comunicarea interculturală. Și, în acest mediu multicultural și cosmopolit al Bucovinei, provenind dintr-o familie care are și rădăcini galițiene, am înțeles de ce Ciprian Porumbescu, după ce a cântat la serbarea de la Putna, s-a aruncat în brațele lui Iraclie, spunând cu voce tremurândă: „Tătuică, am cântat Daciei întregi!”

Adresa redacției

Centrul Cultural Reduta, str. Apollonia
Hirscher nr.8, Brașov 500025
<http://www.ascedu.ro/revista.html>
a.lesenciuc@yahoo.fr

Pagina 2 (Casa Sfatului):

Aurel Ion Brumaru,
Ființa muzicală
(fragmente)

Echipa
redacțională

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

